

PODLY

KRÁL

HOLLY BLACKOVÁ

COO
BOO

Podlý král

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Blacková
Podlý král – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PODLÝ KRÁL

HOLLY BLACKOVÁ

Kelly Linkové, jedné z mořských panen

Mapa Pohyblivých ostrovů

ELFHAME

Křivý les

Elfhamský palác

Lockenovo panství

INSMOOR

Věž
zapomnění

Mandragerový
trh

INSWEAL

Mléčný les

INSMIRE

Jezero
masek

Madocovo
panství

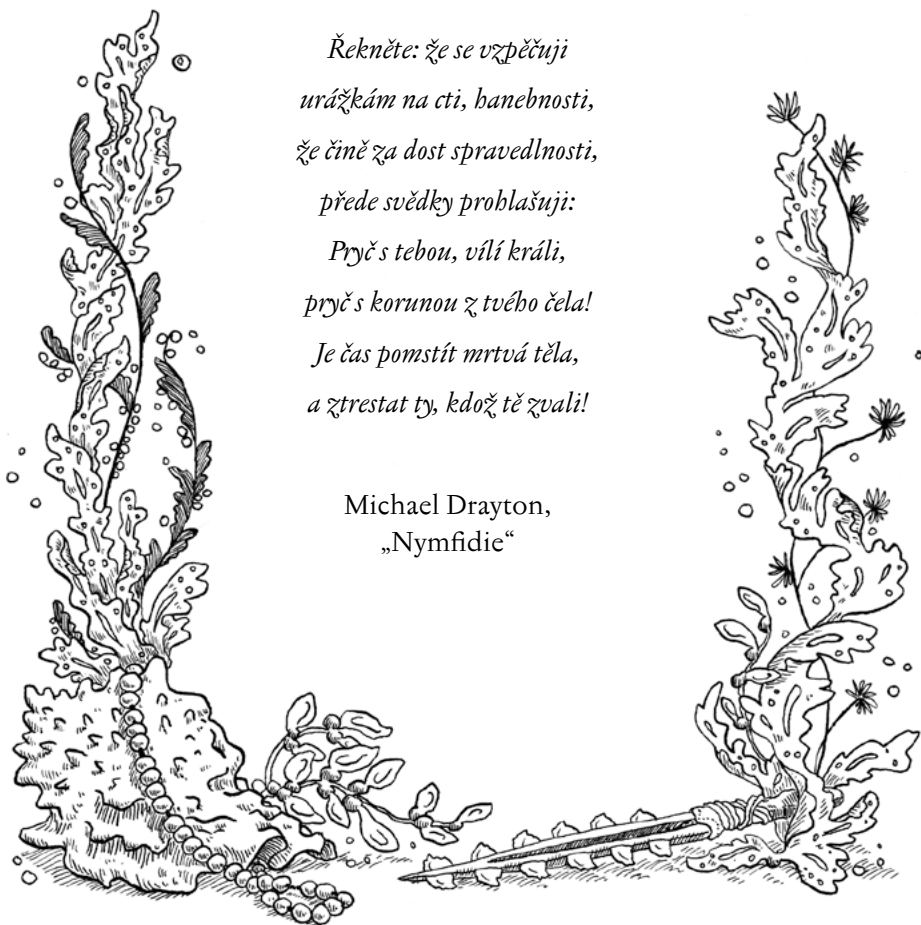
Pustý žleb

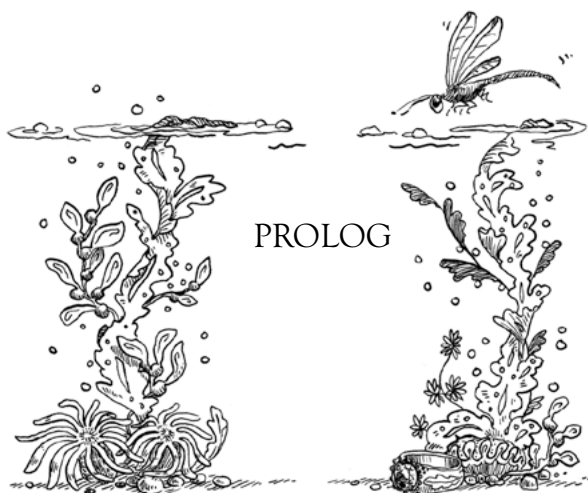
PODMOŘÍ

Kniha první

Řekněte: že se vzpěčuji
urážkám na cti, haněbnosti,
že čině za dost spravedlnosti,
přede svědky problašuji:
Pryč s tebou, vílí králi,
pryč s korunou z tvého čela!
Je čas pomstít mrtvá těla,
a ztrestat ty, kdož tě zvali!

Michael Drayton,
„Nymfidie“

Jude zdvihla svůj těžký cvičný meč a zaujala první pozici – připravenost k boji.

Zvykni si na jeho tíhu, říkával jí Madoc. Musíš být tak silná, abys mohla neúnavně vést jeden úder za druhým. První lekce je v sobě takovou sílu vyburcovat.

Bude to bolet. Ale bolest tě utuží.

Zabořila nohy do trávy. Vítr jí čechral vlasy, zatímco plynule střídala jednotlivé pozice. První: meč před tělem, lehce nakloněný na stranu, aby jí chránil trup. Druhá: hruška jílce vysoko, jako by se čepel meče proměnila v roh, který jí vyrůstá z hlavy. Třetí: zpět k boku a vzápětí zdánlivě nenuceným půlobloukem dostat meč před tělo. Čtvrtá: opět vzhůru, k rameni. Každý postoj se mohl snadno stát útočným nebo obranným. Boj s mečem byl jako hra v šachy, kdy je nutné předvídat, co soupeř udělá, a provést protiúder dřív, než je člověk zasažen.

Ale byly to šachy, které nešlo hrát jinak než celým tělem. Šachy, které končily pohmožděninami, únavou a zlostí na celý svět i na sebe samou.

Nebo se to spíš podobalo jízdě na kole. Když se jako malá učila jezdit, neobešlo se to bez pádů. Kolena měla samý strup, až se její máma bála, že jí na nich zůstanou jizvy. Ale Jude si pomocná kolečka sama odmontovala. Přičilo se jí jezdit opatrně na chodníku, jako to dělala Taryn. Jude chtěla jezdit po silnici, rychle jako Vivi, a jestli se jí přitom zadřel pod kůži nějaký ten štěrka, no, tak jí ho zkrátka táta večer pinzetou vytahal ven.

Někdy se Jude po kole zastesklo, ale v Zemi víl jízdní kola nebyla. Místo nich tu byly obří ropuchy, hubení zelení poníci a koně s divokýma očima, vychrtlí jako stíny.

A zbraně.

A vrah jejích rodičů, nyní její nevlastní otec. Madoc, vrchní generál Nejvyššího krále, který ji učil jezdit zběsile rychle a bojovat do smrtelného vyčerpání. Ať na něj udeřila sebevětší silou, jenom se smál. Líbilo se mu, jak Jude zuří. *Oheň*, říkával.

I jí se návaly zlosti líbily. Hněv byl lepší než strach. Lepší než si neustále připomínat, že je člověkem mezi monstry. Žádná pomocná kolečka jí tu už nikdo nenabízel.

Na opačném konci prostranství dohlížel Madoc na to, jestli Taryn provádí sérii pozic podle jeho představ. Také Taryn se učila zacházet s mečem, ale měla jiné problémy než Jude. Její postoje byly dokonalejší, ale tréninkový boj nesnášela. Předvídatelné útoky vykryla nenápaditými kryty, a proto ji bylo snadné vlákat do série pohybů a pak provést nečekaný úder, který z daného vzorce

vybočoval. Pokaždé když k tomu došlo, byla Taryn zlostí bez sebe. Jako by jí vadilo, že Jude pokazila taneční kroky, a ne že vyhrála.

„Pojď za námi,“ křikl Madoc na Jude přes stříbrem zalitý trávník.

Vykročila k němu, s mečem přehozeným přes rameno. Právě zapadalo slunce, ale víly jsou bytosti soumraku, a jejich den se sotva přehoupl do druhé poloviny. Oblohu žíhaly měděné a zlaté odlesky. Zhluboka nasála do plic vzduch prosycený vůní borovic. Na chvíli se proměnila v obyčejné dítě, které se učí novému sportu.

„Budeme bojovat,“ vyzval je Madoc, když se k nim Jude přiblížila. „Vý dvě proti jednomu starému maršálovi.“ Taryn se opřela o meč, až se jeho špička zabořila do hlíny. Takhle s ním neměla zacházet – nesvědčilo to ostří –, ale tentokrát ji Madoc nevyplánil.

„Moc,“ řekl. „Moc znamená schopnost dostat to, co chceš. Moc je schopnost být tím, kdo rozhoduje. A jak moc získáme?“

Jude se postavila vedle sestry. Bylo zjevné, že Madoc očekává odpověď, ale i to, že tato odpověď nemá být správná. „Že se naučíme dobře bojovat?“ navrhla, aby něco řekla.

Když se na ni Madoc usmál, mezi rty se mu zaleskly konce dolních špičáků, delších než ostatní zuby. Rozcuchal jí vlasy. Ucítila na kůži jeho ostré nehty připomínající pařáty. Byl to jen lehký dotek, ale připomněl jí, kým Madoc je. „Moc získáme tak, že si ji vezmeme.“

Ukázal na nízký kopec, na jehož vrcholu rostl trnitý strom. „Místo učení si zahrajeme hru. Tamhle je můj kopec. Běžte a získejte ho.“

Taryn k němu poslušně zamířila, Jude za ní. Madoc s nimi se širokým úsměvem na tváři držel krok.

„A co teď?“ zeptala se Taryn nevzrušeně.

Madoc se zahleděl do dálky, jako by zvažoval, jaká pravidla do hry zahrnout. „Teď ho ubraňte proti útoku.“

„Počkat, cože?“ zeptala se Jude. „Proti tobě?“

„Máme cvičit s mečem, nebo hrát strategické hry?“ zamračila se Taryn.

Madoc jí jedním prstem podepřel bradu a zvedl ji, až se mu Taryn musela podívat do zlatých očí, očí divoké kočky. „Co jiného je šerm než strategická hra ve velké rychlosti?“ namítl naprosto vážně. „Dohodněte se, co uděláte. Jakmile na kmen toho stromu dopadnou sluneční paprsky, přijdu si pro svůj kopec. Když se vám podaří srazit mě aspoň jednou k zemi, vyhrály jste.“

Nato se vzdálil do houštiny opodál. Taryn si sedla do trávy.

„Nechci to dělat,“ povzdechla si.

„Je to jen hra,“ připomněla jí Jude nervózně.

Taryn se na ni zařadila – pohledem, jaký si mezi sebou sestry vyměňovaly, když věděly, že jedna z nich předstírá, že je vše v pořádku, zatímco není. „Fajn. Tak co bychom podle tebe měly udělat?“

Jude zvedla pohled k větvím trnitého stromu. „Co kdyby po něm jedna z nás házela kamením a druhá proti němu vyrazila s mečem?“

„Dobře,“ souhlasila Taryn, vyskočila na nohy a začala do sukně sbírat kameny. „Nemyslíš, že ho to naštvě?“

Jude zavrtěla hlavou, ale pochopila, na co se Taryn ptá. Co kdyby je nedopatřením zabil?

Člověk si musí vybrat *kopec*, na kterém umře, říkávala máma tátovi. Jedna z těch okřídlených frází, kterým měla podle dospělých

rozumět, přestože nedávaly smysl – podobně jako „lepší vrabec v hrsti než holub na střeše“, „pod svícnem bývá největší tma“ nebo zcela nepochopitelné „i kočka se může dívat na krále“. Když teď Jude stála na skutečném kopci a v rukou svírala meč, rozuměla tomu přísloví daleko lépe.

„Připrav se,“ řekla Jude a Taryn bez otálení začala šplhat na strom. Jude se podívala na kmen, na kterém se zalesklo slunce, a přemýšlela, po jaké lsti nejspíše Madoc sáhne. Čím déle bude čekat, tím více se setmí, a zatímco on vidí ve tmě dobře, Jude a Taryn jsou v noci jako slepá mláďata.

Nakonec se žádná léčka nekonala. Madoc se vynořil z lesa a rozběhl se jejich směrem. Spustil povyk, jako by vedl armádu sta mužů. Jude se roztrásla kolena hrůzou.

Je to jen hra, připomínala si horečně. Čím více se Madoc přibližoval, tím méně tomu její tělo věřilo. Všechny zvířecí instinkty, které v sobě měla, ji vybízely k útěku.

Tváří v tvář jeho obrovitosti a jejich nepatrnosti jim teď jejich strategie připadala pošetilá. Vzpomněla si na matku, jak před ní na zemi vykrvácela, znovu se nadechla pachy jejich vyvržených vnitřností. Jako by jí v hlavě zahřmělo. Zemře!

Uteč, vzpínalo se její tělo. **UTEČ!**

Ne, to její matka se pokusila utéct. Jude zaryla nohy do země.

Přinutila se zaujmout první pozici, ačkoli se jí třáslы nohy. Madoc měl výhodu, přestože vedl útok na vrchol kopce – měl na své straně energii pohybu. Sprška kamení, kterou ho Taryn zasypávala, měla na jeho tempo nepatrný vliv.

Jude odskočila stranou a ani se jeho první ránu nepokusila vy-

krýt. Schovala se za strom a uskočila i před jeho druhým a třetím úderem. Čtvrtý výpad ji srazil k zemi.

Zavřela oči před smrtícím úderem.

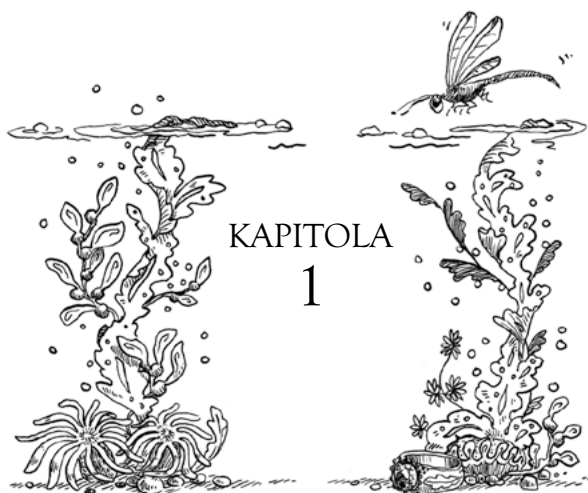
„Je snadné si něco vzít, když se nikdo nedívá. Ale ubránit to, i když máš na své straně veškeré výhody, je proklatě těžké,“ poučil ji Madoc s úsměvem. Zvedla k němu pohled. Madoc ji podával ruku. „Získat moc je mnohem snazší než si ji udržet.“

Zmocnila se jí úleva. Tak přece jen to byla hra. Jenom další lekce.

„To nebylo fér,“ stěžovala si Taryn.

Jude nic neřekla. V Zemi víl nebylo fér nic. Už dávno v něco takového přestala doufat.

Madoc vytáhl Jude na nohy a těžkou rukou ji objal kolem ramen. Přitáhl si obě dcery do náruče. Voněl po kouři a zaschlé krvi a Jude se k němu přivinula. Bylo příjemné nechat se obejmout. I od netvora.

Nový Nejvyšší král víl se rozvaluje na trůnu. Korunu má na hlavě posazenou nonšalantně nakřivo, dlouhý, zlověstně nachový plášť sepnutý na ramenou mu splývá až na zem. V lalůčku Cardanova špičatého ucha se třpytí náušnice. Prsty má obtěžkané blyštivými prsteny. Nejokázalejší ozdobou však jsou jeho jemná, rozmrzelá ústa.

Propůjčují mu výraz pitomce, kterým opravdu je.

Stojím po jeho boku, na uctivém místě vyhrazeném pro senešala. Mám být poradcem, kterému Nejvyšší král Cardan nejvíce důvěřuje, a chovám se tak, abych odvedla pozornost od toho, kým skutečně jsem – neviditelnou rukou za trůnem, schopnou krále k čemukoli přinutit, pokud by se mi rozhodl zkřížit plány.

Přelétnu pohledem po vílách, jestli nezahlednu zvěda ze Stínového dvora. Zachytili komunikaci z Věže zapomnění, kde je uvězněn Cardanův bratr, a místo pravému adresátovi ji předají mně.

A to je jen nejnovější krize.

Od chvíle, kdy Cardan coby loutkový král usedl na elfhamský trůn, uběhlo již pět měsíců. Pět měsíců od chvíle, kdy jsem zradila svou rodinu, kdy má sestra odvedla našeho malého bratra do světa lidí, pryč od královské koruny, která by dosedla na jeho hlavu. Pět měsíců od chvíle, kdy jsem s Madocem zkrížila meče.

Pět měsíců od chvíle, kdy jsem naposledy spala déle než jen několik hodin.

Vypadalo to jako dobrý obchod ve *vilím* stylu, dosadit na trůn někoho, kdo mnou opovrhne, jen aby se Doubek dostal do bezpečí. Bavilo mě obelstít Cardana a přimět ho, aby mi celý jeden rok a den sloužil, a byla jsem šťastím bez sebe, když má malá lest vyšla. Tehdy mi rok a den připadaly jako věčnost. Teď musím přijít na to, jak ho udržet ve své moci – a dál od problémů – i potom, co rok uplyne. Na takovou dobu, aby měl Doubek šanci mít něco, co jsem já neměla: dětství.

Rok a den mi nyní připadá jako prchavý okamžik.

A i když jsem dostala Cardana na trůn svými vlastními machinacemi, i když se zaplétám do intrik, abych ho tam udržela, nepřestává mě znervózňovat, jak nenuceně se chová.

Vládcí Země víl jsou svázáni se zemí. Mystickým způsobem, kterému plně nerozumím, jsou životní mízou a tlukoucím srdcem své říše. Cardan však z tohoto mystéria očividně vybočuje, když se zapřisáhl, že bude jen povalečem, který ke skutečnému vládnutí ani nepřičichne.

Jeho královské povinnosti sestávají převážně z toho, že si nechává líbat ruce obtěžkané prsteny a podkuřovat. Tato část kralo-

vání se mu jistě zamlouvá – polibky, pukrlata a klanění až k zemi. Nemluvě o vínu. Co chvíli si nechává svůj pohár posázený drakami dolévat bledě zeleným alkoholem. Už jenom z té vůně se mi točí hlava.

V pauze mezi audiencemi na mě pohlédne a pozvedne černé obočí. „Bavíš se?“

„Jistě ne tolik jako ty,“ odpovím.

Ať mě dřív nenáviděl sebevíc, nebylo to nic oproti tomu, jak mě nenávidí teď – jako by se skomírající knot té svíčky rozhořel v mocný plamen. Tvář mu zkříví úšklebek. Z očí mu srší podlé úmysly. „Jen se na všechny své poddané podívej. Jaká škoda, že ani nevědí, kdo jim ve skutečnosti vládne.“

Jeho slova mi vženou krev do tváří. Cardan vyniká v umění přeměnit kompliment v urážku, v bodnutí, které bolí o to více, že mě vždy uvrhne v pokušení brát jeho slova vážně.

Na tolika oslavách a večírcích jsem se úzkostlivě vyhýbala nežádoucí pozornosti. Teď mě každý vidí v plném svitu svíc, v jednom z mých tří prakticky identických černých dubletů, s mečem Smrtihlavem u boku. Oni zatím víří ve svých kruhových tancích a hrají své písně, pijí své zlaté víno, skládají své hádanky a navzájem se proklínají, zatímco já na ně shlížím z královského pódia. Jsou krásní a hroziví a možná opovrhují mou lidskostí, možná mě zesměšňují, ale jsem to já, kdo zde nahoře stojí, ne oni.

Možná se to od skrývání tolik neliší. Možná se jen schovávám přímo před jejich zraky. Nemohu ale popřít, že moc, kterou mám k dispozici, mi dodává vzpruhu a potěšení, kdykoli si na ni vzpomenu. Jen si přeju, aby si toho Cardan nevšiml.

Při bližším pohledu do vířivého reje zahlédnu sestru Taryn, jak tančí s Lockem, svým snoubencem. S Lockem, o kterém jsem si kdysi myslela, že mě miluje. S Lockem, který v mém srdci probudil něco, co jsem považovala za lásku. Ale vlastně mi chybí jen Taryn. Za večerů, jako je tento, k ní v duchu sestupuji z pódia a kráčím k ní, abych jí důvody svého jednání vysvětlila.

Do její svatby zbývají už jen tři týdny, ale zatím jsme spolu nepromluvíly ani slovo.

Pořád se nabádám, že nejdřív by za mnou přece měla přijít ona. To ona mě s Lockem podvedla. Cítím se hloupě, když se na ně dívám. Jestli se nehodlá omluvit, alespoň by měla předstírat, že není za co se omlouvat. Možná bych to i přijala. Ale nedokážu se snížit natolik, abych to byla *já*, kdo přijde s prosíkem *za ní*.

Sleduji ji, jak tančí.

Madoca se v davu ani neobtěžuji hledat. Místo, kde stojím, je vykoupené jeho láskou.

Před královským pódiem poklekne drobný vrásčitý stařec v šarlatovém rouchu, jehož tvář rámuje oblak stříbrných vlasů. Čeká na audienci. Manžety jeho rukávů zdobí drahokamy a spona ve tvaru mýry, která mu pod krkem spíná plášť, má křídla, která se sama od sebe pohybují. Řečí těla dává najevo svou podřízenost, ale z jeho pohledu číší lačnost.

Vedle něj stojí dvojice bledých víl z Vrchoviny. Mají dlouhé údy a vlasy jim vlají, ačkoli nevané ani mírný vánek.

Ať je Cardan opilý, nebo střízlivý, je Nejvyšším králem a musí své poddané vyslechnout. Musí rozhodovat v záležitostech vážných i malicherných nebo prokazovat laskavost. Nechápu, jak

může někdo z vlastní vůle vložit svůj osud do jeho rukou, ale už jsem si zvykla, že Země víl je plná rozmarů.

Naštěstí mu mohu ze svého titulu šepem radit. Jediný rozdíl mezi mnou a jakýmkoli jiným rádcem je v tom, že mě Cardan musí poslechnout. A pokud mi do ucha oplátkou zaseptá urážky, z nichž mi běhá mráz po zádech, alespoň mi je musí rovněž sdělit šepem.

Pochopitelně tu vyvstává otázka, jestli si takovou plnou moc skutečně zasloužím. *Nebudu sesílat hromy blesky, jen abych se pobavila, přikazuji si. Musím k tomu mít pádný důvod.*

„Á,“ řekne Cardan a nakloní se na trůně dopředu, až se mu koruna sesune do čela. Mocným douškem si přihne z číše a shlédne na trojici žádající o audienci. „To musí být vážná věc, když jste přišli až před krále.“

„Zřejmě jste už o mně slyšel,“ promluví drobný stařec. „Korunu na vaši hlavě jsem zhotovil já sám. Jsem kovář Grimsen a dlouhý čas jsem byl nucen žít ve vyhnanství u Alderkingova dvora. Ten však před nedávnem odešel na věčnost. Země víl dostala nového Alderkinga ve Fairfoldu i nového Nejvyššího krále.“

„Severin,“ vyslovím svou myšlenku nahlas.

Kovář na mě obrátí překvapený pohled, že jsem si dovolila promluvit. Pak se opět zadívá na krále. „Žádám o možnost návratu k Nejvyššímu dvoru.“

Cardan několikrát rychle zamrká, jako by se snažil na starce zaostřit pohled. „Takže jste byl vyhoštěn, nebo jste odešel z vlastní vůle?“

Vybavím si pár věcí, které mi Cardan o Severinovi pověděl, ale o Grimsenovi se nikdy nezmínil. Samozřejmě to pro mě není

prázdné jméno. Je to kovář, který pro královnu Mab vyrobil pokrevní korunu a vetknul do ní magickou sílu. Říká se o něm, že dokáže ukovat cokoli, dokonce i živé bytosti – ptáky, kteří létají, hady, kteří se plazí a mohou uštknout. Zhotovil dvojici magických mečů. Jeden nikdy nemine cíl a druhý dokáže proniknout čímkoli. Bohužel je vyrobil pro Alderkinga.

„Byl jsem mu zavázán přísahou jakožto jeho sluha,“ pokračuje Grimsen. „Když odešel do vyhnanství, musel jsem jej následovat, a tím jsem sám upadl v nemilost. Přestože jsem pro něj vyrobil jen několik bezcenných cetek, váš otec mě považoval za jeho stvoření.

Teď když oba spí věčným spánkem, snažně vás prosím o možnost vrátit se k Nejvyššímu dvoru. Pokud mě přestanete trestat, můj vděk bude tak velký jako vaše moudrost.“

Zadívám se na kováře pozorněji. Najednou je mi jasné, že si jen hraje se slovy. Ale jaký tím sleduje cíl? Jeho prosba působí upřímně, a pokud svou servilnost jen předstírá, není se vzhledem k jeho nevidanému umu čemu divit.

„Proč ne,“ odpoví Cardan, kterého zjevně potěšilo, že ho konečně někdo žádá o něco, co mu může dát. „Tvůj exil právě skončil. Zavaž se mi přísahou a Nejvyšší dvůr ti otevře své brány.“

Grimsen se hluboce ukloní a zatváří se teatrálně utrápeně. „Vznešený králi, žádáte od svého sluhy tu nejmenší a nejnepodstatnější věc, avšak já, který jsem pod podobnou přísahou mnohé vytrpěl, se takto zavázat zdráhám. Dovolte mi, abych vám raději projevils věrnost svými činy, než abych se vám zavázal pouhými slovy.“

Položím Cardanovi ruku na paži, ale on můj varovný stisk od-
bude pokrčením ramen. Mohla bych něco říct a – na základě
slibu, který mi dal – přinutit jej, aby mě poslechl nebo mi alespoň
neprotiřečil, ale nevím co. Mít na své straně věhlasného kováře,
který by pracoval pro Elfhame, není maličkost. Jeho přítomnost
možná za oproštění od slibu věrnosti stojí.

Přesto na mě z jeho pohledu promlouvá přílišná samolibost,
přílišná sebejistota. Čekám z jeho strany úskok.

Cardan promluví dřív, než si v tom stačím udělat jasno. „Tvou
podmínku přijímám a prokážu ti laskavost. Stranou od paláco-
vých pozemků je staré sídlo s kovárnou. Máš ho mít, a k tomu to-
lik kovu, kolik si jen budeš přát. Těším se, čím vším na mě uděláš
dojem.“

Grimsen se opět ukloní až k zemi. „Vaše štědrost nebude za-
pomenuta.“

Nezamlouvá se mi to, ale možná jsem příliš opatrná. Možná se
mi ten kovář prostě jen nelíbí. Z podrobnějších úvah mě vytrhne
další prosebník.

Je to stará čarodějnice, která vládne takovými schopnostmi, že
vzduch kolem ní doslova praská magií. Má hubené větévkovité
prsty, vlasy šedé jako kouř a nos jako ostří kopy. Na krku jí visí
náhrdelník z kamenů, každý s vyrytou spirálou, která upoutává
pozornost a mate oko. Když se pohne, její těžký plášť se rozčeří
a na okamžik odhalí nohy s pařáty připomínající dravčí spáry.

„Mladý králi,“ řekne babizna. „Přijměte dary od matky Marwe.“

„Nežádám nic než tvou věrnost.“ Cardanův hlas je mírný.
„Prozatím.“

„Och, jistě, o mé věrnosti koruně nemusíte pochybovat,“ odpoví a sáhne do jedné z mnoha kapes. Vytáhne odtamtud látku černější než noční obloha, která jako by do sebe pohlcovala veškeré okolní světlo. Látka jí sklouzne po ruce. „Ale vážila jsem sem cestu z jiného důvodu. Mám pro vás vzácný poklad, králi.“

Víly nemají rády dluhy, proto se nikdy neodvděčí za prokázanou službu pouhým poděkováním. Dejte jim ovesnou placku a naplní vám celou místnost obilím, aby pro změnu učinily dlužníka z vás. A přesto se Nejvyšším králům neustále dostává projevu úcty – v podobě zlata, služeb či mečů s vyrytými jmény. Jenom tímto věcem většinou neříkáme *dary*. Ani *poklady*.

Nevím, co si mám o její krátké řeči myslet.

Přede jako kočka. „Já a má dcera jsme utkaly tuto látku z pavoučího hedvábí a nočních můr. Oděv zhotovený z takové tkaniny zastaví i tu nejostřejší ocel, a přitom jej na kůži nepocítíte o nic více než vlastní stín.“

Cardan svraští čelo, ale přesto jeho pohled co chvíli sklouzne k úchvatné látce. „Musím říci, že jsem nic podobného dosud neviděl.“

„Přijímáte tedy to, čím vás chci obdařit?“ zeptá se a nepatrně se jí zalesknou oči. „Jsem starší, než byl váš otec i matka. Starší než kameny v palácových zdech. Tak stará jako kosti země. Přestože jste Nejvyšší král, matka Marwe potřebuje mít vaše slovo.“

Cardan přimhouří oči. Je vidět, že ho rozčílila.

Za jejími slovy ucítím lest a tentokrát vím, co tím sleduje. Než se Cardan zmůže na odpověď, chopím se slova sama. „Mluvíš o *darech*, ale zatím jsi nám tuto obdivuhodnou látku jen ukázala.

Nepochybuji o tom, že by ji král rád měl, kdyby ji dostal darem bez závazků.“

Marwe na mně spočine tvrdým pohledem, chladným jako noc. „Kdo jste, že se opovažujete mluvit za Nejvyššího krále?“

„Jsem jeho senešalka, matko,“ opáčím.

„To za sebe, Vaše Veličenstvo, necháte rozhodovat lidskou holku?“ zeptá se Cardana.

Cardan se na mě dlouze, blahosklonně zadívá, až mi zčervenají tváře. Jako by mě do sebe nasával pohledem. Pak mu zkříví rty úšklebek. „Dámy mají přednost,“ odpoví konečně. „A tuhle zrovna baví držet mě dál od problémů.“

Kousnu se do jazyka, zatímco se Cardan s klidným výrazem ve tváři podívá na matku Marwe.

„Chytrá je dost,“ řekne Marwe, ale vyplivne ta slova jako kletbu. „Dobrá, látka je vaše. Dávám vám jenom ji a nic víc.“

Cardan se k ní nakloní, jako by spolu žertovali. „Pověz mi i ten zbytek. No tak, triky a léčky jsou můj koníček. I ty, na které jsem se málem nechal nachytat.“

Marwe přenese váhu z jedné nohy s pařáty na druhou – první náznak nervozity, který na sobě dala znát. I pro tak starou babiznu, jak o sobě tvrdila, představuje hněv Nejvyššího krále značné nebezpečí. „Dobrá. Kdybyste přijal vše, čím bych vás obdařila, ocitl byste se v moci mého kouzla, a musel byste si vzít za ženu tu, která tuto látku utkala. Mě – nebo mou dceru.“

Po zádech mi přeběhne mráz, když si uvědomím, jaké neblahé následky mohlo jedno neuvážené rozhodnutí přinést. Opravdu mohl být Nejvyšší elfhamský král k takovému sňatku přinucen?

Jistě by se to dalo nějak obejít. Vzpomenu si na posledního Nejvyššího krále, který se nikdy neoženil.

Manželství je mezi vládci Země víl neobvyklé, protože jakmile se někdo na královský trůn dostane, zůstane tam až do své smrti nebo abdikace. Mezi prostým lidem i urozenými vrstvami se uzavírá manželství takovým způsobem, aby se z něj bylo možné vyvázat – na rozdíl od lidského „dokud nás smrt nerozdělí“ obsahuje manželský slib víl dovětek typu „dokud se jeden druhého navzájem nezřekneme“ nebo „pokud jeden druhého ve zlosti neudeří“ nebo chytře formulované „na celý život“, aniž by se specifikovalo, čím život. Ale spojení králů a/nebo královen zrušit nelze.

Kdyby se Cardan oženil, nemusela bych dostat z trůnu jen jeho, aby mohl Doubek převzít moc. Musela bych se zbavit i jeho nevěsty.

Cardan povytáhne obočí, ale z výrazu jeho tváře vyzařuje blažená lhostejnost. „Má paní, lichotíte mi. Netušil jsem, že o mě jevíte zájem.“

Matka Marwe se na něj nebojácně podívá a předá svůj dar Cardanově osobní strážci. „Kéž dorostete do moudrosti svých rádců, Vaše Výsosti.“

„To je zbožné přání mnoha,“ odpoví Cardan. „Pověz mi. Vážila s tebou cestu i tvá dcera?“

„Je tu,“ potvrdí babizna. Z davu vystoupí dívka a hluboce se před Cardanem pokloní. Je mladá a má hustou hřívu rozpuštěných vlasů. Nohy a ruce má nezvykle dlouhé a větovitě, ale na rozdíl od své matky, která je až znepokojivě vychrtlá, je svým

způsobem půvabná. Možná k tomu přispívá i to, že má v podstatě lidské nohy bez pařátů.

Až na to, že směřují dozadu.

„Byl bych příšerný manžel,“ řekne Cardan a obrátí svou pozornost k dívce, která se pod jeho zpytujícím pohledem celá scvrkla. „Ale věnuj mi tanec a ukážu ti své jiné přednosti.“

Změřím si ho podezíravým pohledem.

„Jdeme,“ štěkne Marwe a nepříteliš jemně popadne dceru za ruku. Zatímco ji táhne pryč, ještě se za Cardanem ohlédně. „My tři se ještě potkáme.“

„Všechny se s tebou budou chtít oženit,“ podotkne Locke líně. Poznám jeho hlas ještě předtím, než si všimnu, že zaujal místo po Marwe.

Široce se na Cardana usměje a tváří se spokojeně sám se sebou i se světem. „Lepší mít společnice,“ radí Locke. „Spoustu a spoustu společnic.“

„Říká někdo, kdo strká hlavu do chomoutu,“ připomene mu Cardan.

„No tak, dej pokoj. Taky jsem ti něco přinesl.“ Locke přistoupí ke královskému stupínku. „A nemá to žádné skryté háčky.“ Ani se nepodívá svým směrem. Jako by mě neviděl nebo jako bych byla stejně nezajímavá jako kus nábytku.

Kéž by mi to bylo jedno. Kéž bych zapomněla, jaký to byl pocit stát s ním na vrcholu nejvyšší věže jeho panství a cítit, jak se ke mně tiskne celým tělem. Kéž by mě nezneužil k tomu, aby vyzkoušel, jak silnou lásku k němu má sestra chová. Kéž by mu to nedovolila.

Kdyby se přání proměnila v koně, říkával můj táta, i žebráci by měli na čem jezdit. Další z těch otřepaných frází, které člověk pochopí až na základě vlastní zkušenosti.

„Vážně?“ Cardan se tváří spíš zmateně než zvědavě.

„Rád bych ti daroval sebe – jakožto tvého mistra zábav,“ oznámí Locke. „Prokaž mi tu čest a sám uvidíš, že mou povinností a největší radostí bude udržet Nejvyššího krále na hony daleko od sebemenšího náznaku nudy.“

V paláci najde uplatnění bezpočet nejrozumnějších povolání – služebníci a ministři, velvyslanci a generálové, kancléři a krejčí, šašci a hádankáři, pacholci u koní a chovatelé pavouků a desítky dalších, na které jsem zapomněla. Ani jsem nevěděla, že něco jako „mistr zábav“ vůbec existuje. Možná ale až do této chvíle neexistovalo.

„Přichystám ti potěšení, o jakých se ti ani nesnilo.“ Lockeův úsměv je nakažlivý. Bude působit jen potíže, o tom není pochyb. Potíže, na jaké absolutně nemám čas.

„Opatrně,“ řeknu, a poprvé tak na sebe upoutám Lockeovu pozornost. „Jistě bys nechtěl představivost svého krále podceňovat.“

„To jistě ne,“ řekne Cardan způsobem, který je pro mě obtížné interpretovat.

Locke se dál neochvějně usmívá. Vyskočí na stupínek, kde ho královská stráž v příštím okamžiku zadrží. Cardan je mávnutím ruky odvolá.

„Jestli ho jmenuješ mistrem zábav...“ vyhrknu ukvapeně, zoufale.

„Rozkazuješ mi snad?“ přeruší mě Cardan se zvednutým obočím.

Ví, že nemůžu říct ano, když je Locke v doslechu. „To jistě ne,“ procedím mezi zuby.

„Dobrá,“ opáčí a odtrhne ze mě pohled. „Jsem v dobrém rozmaru tvé žádosti vyhovět, Locke. Ta nuda už se nedá vydržet.“

Všimnu si, jak se Locke samolibě usměje, a musím se kousnout do tváře, abych Cardanovi nepřikázala rozhodnutí změnit. Jak ráda bych teď uplatnila svou moc a kochala se pohledem na jeho zlostný výraz!

Lákavé, ale hloupé řešení.

„Bývaly časy, kdy spolu Černé vrány, Skřivani a Sokoli soupeřili o srdce dvora,“ připomene Locke v narážce na jednotlivé frakce, které upřednostňují buď radovánky, umění nebo válčení. Frakce, které se za Eldreda těšily králově přízni a vzápětí upadaly v nemilost. „Teď nepatří srdce dvora nikomu kromě tebe. To se musí změnit.“

Cardan věnuje Lockeovi zvláštní pohled, jako by si snad poprvé byl ochoten připustit, že vládnutí může být i *zábava*. Jako by si představoval, jaké by to bylo vládnout bez mého vodítka.

Na opačném konci pódia konečně zahlédnu Pumu, vyzvědačku Stínového dvora. Bílé vlasy jí září kolem snědé tváře jako sva-tozář. Dává mi rukou znamení.

Představa, že budou Locke a Cardan spolu, se mi nelíbí. Nelíbí se mi způsob, jakým se hodlají bavit, ale musím to nechat být. Sestoupím z pódia a zamířím k Pumě. Stejně nemůžu proti Lockeovi nijak zakročit, ať už má v úmyslu pobavit krále jakkoli...

V půli cesty k Pumě se sálem rozlehne Lockeův zvučný hlas: „V Mléčném lese oslavíme svátek Loveckého měsíce. Nejvyšší král přislíbil hýřivou zábavu, o které budou bardi zpívat ještě dlouho potom!“

Všechno se ve mně sevře strachy.

Locke vytáhne z davu několik poletuch na vyvýšené pódium. Jejich duhově zbarvená křídla se v záři svíc celá třpytí. Nějaká víla se hurónsky zasměje, sáhne po Cardanově zdobeném poháru a vypije ho až do dna. Čekám, že Cardan vybuchne vzteky, že ji poníží nebo jí potrhá křídla, ale jen se usměje a křikne, ať přinesou víc pití.

Ať má Locke v rukávu cokoli, zdá se, že Cardan bude pro každou špatnost. Každou korunovaci v Zemi víl doprovází měsíc nezřízených radovánek – hoduje se, pije, soupeří se v hádankách, zápasí. Očekává se, že víly protančí své střevíce a od západu do východu slunce neustanou v tanci. Ale od Cardanovy korunovace uběhlo již pět měsíců a velká síň zůstává plná, poháry ze zvířecích rohů přetékají medovinou a hřebíčkovým vínem. Orgie neberou konce.

Elfhame už dlouho neměl tak mladého Nejvyššího krále a divoká, lehkomyšlná aura, která ho obklopuje, má na dvořany zhoubný vliv. Svátek Loveckého měsíce nastane již za pár dní, ještě před Taryninou svatbou. Jestli Locke hodlá rozdmýchávat plameny bohapustého hýření, jak dlouho může trvat, než dosáhne nebezpečně vysoko?

Zdráhavě se ke Cardanovi otočím zády. Jaký by to koneckonců mělo smysl, snažit se upoutat jeho pozornost? Nenávist, kterou ke

mně chová, je takového rázu, že udělá cokoli, aby se mi v rámci svého omezeného pole působnosti vzepřel. A vzpurnost je mu vlastní.

Vím, že mě odjakživa nenáviděl, a přesto se mi na kratičký, zvláštní čas zdálo, jako bychom si rozuměli, nebo v sobě dokonce našli zalíbení. A přestože naše nepravděpodobné spojení začalo pod pohrůžkou násilí, vyústilo v pakt, kterým se odevzdal do mé moci.

V důvěru, kterou jsem zradila.

Dříve mě mučil, protože byl naprosto znuděný, mladý, rozčarován a krutý. Teď má k útrapám, kterými mě po uplynutí doby jednoho roku zahrne, mnohem lepší důvody, a bude neobyčejně těžké udržet ho do té chvíle pod mou kontrolou.

Dojdu k Pumě. Vsune mi do dlaně složený papír. „Další Balekinův vzkaz pro Cardana,“ oznámí. „Tenhle se dostal až do paláce, než jsme ho zachytili.“

„Je stejný jako ty první dva?“

Přikývne. „Hodně podobný. Balekin se snaží králi vlichotit, aby ho přišel navštívit do jeho cely. Chce mu navrhnout nějakou dohodu.“

„To jistě chce,“ řeknu a jako už mnohokrát předtím mě zalije pocit vděčnosti za to, že mě osud zaval ke Stínovému dvoru a že mi moji přátelé neustále kryjí záda.

„Co budeš dělat?“ zeptá se mě.

„Půjdu za Balekinem sama. Jestli má pro krále návrh, bude o něm nejdřív muset přesvědčit mě.“

Koutkem úst se na mě pousměje. „Jdu s tebou.“

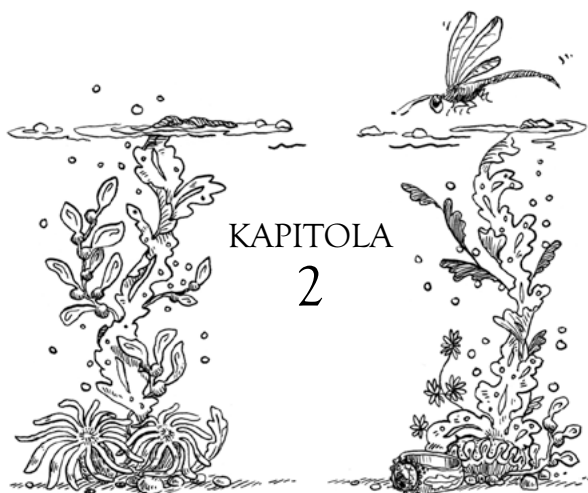

Letmo se ohlédnou k trůnu a udělám neurčité gesto. „Ne. Zůstaň tady. Pokus se dohlédnout na to, aby se Cardan nedostal do maléru.“

„*On sám* je tím malérem,“ podotkne, ale nezdá se, že by jí to dělalo vrásky.

Zamířím k chodbám, které vedou do paláce, když vtom zahlédnu Madoca, jak si mě napůl ukrytý v koutě prohlíží svýma kočičíma očima. Není dost blízko, aby se mnou mohl mluvit, ale kdyby byl, vím jistě, co by mi řekl.

Získat moc je mnohem snazší než si ji udržet.

Balekin je vězněn ve Věži zapomnění v severovýchodním cípu Inswealu, Ostrova nářku. Insweal je jedním ze tří ostrovů Elfhame. S ostrovy Insmire a Insmoor ho spojují pásy pevniny a obrovských balvanů, řídce porostlých jedlemi, kde žijí jen stříbrní jeleni a hrstka stromových víl. Na Insweal se lze dostat suchou nohou, pokud člověk dokáže přeskakovat z kamenu na kámen, projít sám Mléčným lesem a nevadí mu, že se aspoň trochu namočí.

Mně všechny ty věci vadí, a proto se rozhodnu pro jízdu na koni.

Jakožto králova senešalka mám k dispozici ty nejlepší koně z jeho stáji. Nikdy jsem nebyla dobrá jezdkyň, takže si raději vyberu od pohledu poddajnou klisnu s hebkou černou srstí a s hřívou zapletenou do složitých magických uzlů.

Vyvedu ji ze stáji a nechám si od gobliního podkoního přinést udidlo a uzdu.

Pak se vyšvihnu na koňský hřbet a zamířím k Věži. O balvany pod koňskými kopyty se tříští vlny. Vzduch vlhký od mořského příboje je prosycený solí. Insweal vyhlíží nepřátelsky – značná část jeho plochy je pustá a holá, všude se táhnou jen nedozírné černé skály s přílivovými jezírky a uprostřed nich se tyčí Věž, kterou jako tkanice proplétá chladná ocel.

Privážu koně k jednomu z černých kovových kruhů upevněných do věžního zdiva. Klisna nervózně zaržá a přitáhne ohon k tělu. Poplácám ji po hlavě a doufám, že ji to uklidní.

„Nezdržím se dlouho a pak odtud hned odjedeme,“ slíbím jí. Mrzí mě, že jsem se podkoního nezeptala na její jméno.

Když zabuším na těžká dřevěná vrata, necítím se o mnoho lépe než moje klisna.

Ve dveřích se objeví velká postava s tělem porostlým srstí. Má na sobě překrásnou tepanou zbroj, z níž tu a tam vyčuhují plavé chlupy. Je to zjevně voják, což dříve znamenalo, že se mnou bude slušně zacházet, aby si to nerozházel u Madoca, ale teď to znamená pravý opak.

„Jsem Jude Duarteová, senešalka Nejvyššího krále,“ představím se. „Jsem tu kvůli královské záležitosti. Pusťte mě dovnitř.“

Ustoupí stranou a přitáhne dveře k sobě. Vstoupím do potemnělé haly Věže zapomnění. Mé oči si na nedostatek světla zvykají velmi pomalu. Nemám schopnost vidět ve tmě jako víly. Jsou zde přinejmenším další tři členové stráže, ale vnímám je pouze jako nejasné siluety.

„Předpokládám, že jdete za princem Balekinem,“ ozve se hlas ze zadní části haly.

Nahání mi hrůzu, že mluvčího nevidím, ale snažím se svou úzkost nedat nijak najevo. „Zaveďte mě k němu,“ odpovím a přikývnu.

„Vulcibere,“ poručí hlas. „Doprovod' slečnu.“

Věž zapomnění dostala své jméno podle toho, že slouží jako nucený azyl pro ty, které se panovník rozhodne vyškrtnout z paměti dvora. Většinu zločinců stihne trest v podobě kletby, válečného tažení či jiného vrtošivého rozsudku víl. Kdo skončí tady, ten si to musel rozházet u někoho hodně vlivného.

Stráž tvoří vesměs vojáci, jejichž charakter tomuto ponurému a opuštěnému místu odpovídá, nebo je chce jejich velitel naučit pokoře. Přelétnu zrakem po přítomných a nevím, k jakému druhu patří.

Vulciber ke mně přistoupí. To on mi přišel otevřít. Svým huňatým obočím a dlouhými končetinami se alespoň částečně podobá trollovi.

„Běžte,“ zavelím.

Zpraží mě pohledem. Nevím přesně, co mu na mně vadí – že jsem člověk, že jsem králův kancléř nebo že prostě narušuji jeho poklidný večer. Neptám se. Sestupuji za ním po kamenném schodišti do vlhké, minerály prosycené temnoty. Vzduch je ztěžklý vůní hlíny s příměsí hnilobného, houbovitého zápachu, který nedokážu identifikovat.

Když tma příliš zhoustne, zastavím se. Mám strach, abych nezakopla. „Rozsviť lampy,“ poručím.

Vulciber se ke mně přiblíží. Tvář mi ovane jeho dech, z něhož je cítit mokré listí. „A když nerozsvítím?“

Z pouzdra v rukávu mi do dlaně vklouzne úzký nůž. Přitlačím mu jeho hrot k tělu těsně pod žebry. „To ti neradím.“

„Ale přece nevidíte,“ namítne, jako bych na něho zkoušela nějaký nekalý trik, když jsem se navzdory jeho očekávání nedala zastrašit.

„Možná mám prostě jen radši trochu víc světla,“ vysvětlím pokud možno vyrovnaným hlasem, ačkoli mi srdce tluče na poplach a začínají se mi potit dlaně. Jestli budeme muset bojovat na schodech, bude lepší, když zaútočím rychle a nelítostně, protože více než jeden pokus pravděpodobně mít nebudu.

Vulciber ode mě a mého nože poodstoupí. Slyším jeho kroky, jak ztěžka dopadají na mokrou dlažbu, a začnu je počítat pro případ, že bych se za ním musela poslepu vydat. Pak ale do tmy zazáří zelené světlo pochodně.

„Tak jdete, nebo co?“ zavrčí.

Schodiště miji několik cel. Některé jsou prázdné, v jiných jsou vězni tak daleko od mříží, že k nim už světlo z pochodně nedosvítí. Nikoho z nich nepoznám, až toho posledního.

Princ Balekin má přes černé vlasy nasazenou čelenku připomínající jeho královský původ. Nezdá se, že by ho jeho tísnivá situace vyváděla z míry. Navlhlou kamennou dlažbu kryje trojice koberců. Sedí na vyřezávané židli a prohlíží si mě přivřenýma sovíma očima. Na malém elegantním stolku spočívá zlatý samovar. Balekin otočí kličkou a křehký porcelán se naplní aromatickým čajem. Jeho vůně mi připomene mořské řasy.

Ani svým elegantním dojmem však nemůže popřít, že se nachází ve Věži zapomnění. Vysoko při zdi poletují rudé můry.